

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 11ης Οκτωβρίου 1995

Συνεκδικασθείσες υποθέσεις T-39/93 και T-553/93

Μιχαήλ Μπαλτσαβιάς
κατά
Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

«Υπάλληλοι - Ατομικός φάκελος - Καθήκον αρωγής - Ηθική βλάβη»

Πλήρες κείμενο στη γαλλική γλώσσα . . . . . II - 695

Αντικείμενο:

Προσφυγή-αγωγή με την οποία ζητείται να ακυρωθούν οι αποφάσεις της Επιτροπής της 1ης Ιουνίου 1992 και της 3ης Μαρτίου 1993, σχετικά με το περιεχόμενο του ατομικού φακέλου του προσφεύγοντος-ενάγοντος (στο εξής: προσφεύγων) και σχετικά με ορισμένα μέτρα αρωγής, καθώς και να υποχρεωθεί η Επιτροπή να ικανοποιήσει την ηθική βλάβη που ο προσφεύγων θεωρεί ότι υπέστη λόγω της υπάρξεως παραλλήλου φακέλου.

Αποτέλεσμα:

Ακύρωση των αποφάσεων της Επιτροπής της 1ης Ιουνίου 1992 και της 3ης Μαρτίου 1993 στο μέτρο που απορρίπτουν το αίτημα του προσφεύγοντος να περιληφθούν στον ατομικό του φάκελο ορισμένα έγγραφα που αφορούν την υπηρεσιακή του κατάσταση καθώς και οι εκθέσεις που αφορούν την ικανότητα, την απόδοση ή τη συμπεριφορά του. Επιβολή στην Επιτροπή της υποχρεώσεως να καταβάλει στον προσφεύγοντα το ποσό των 100 000 βελγικών φράγκων (BFR), ως ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη. Απόρριψη της προσφυγής-αγωγής κατά τα λοιπά.

Επιτομή της αποφάσεως

Στις 7 Νοεμβρίου 1991 ο προσφεύγων ανακαλύπτει ότι, από δεκαετίας περίπου, υπήρχε στη μεταφραστική υπηρεσία της Επιτροπής, εκτός του επίσημου ατομικού του φακέλου, ένας παράλληλος φάκελος, ο οποίος περιείχε έγγραφα σχετικά με την υπηρεσιακή του κατάσταση.

Στις 8 Νοεμβρίου 1991 ο προσφεύγων εξετάζει τον εν λόγω παράλληλο φάκελο, ο οποίος περιείχε, μεταξύ άλλων, ένα σημείωμα της 1ης Ιουνίου 1988, όπου διατυπωνόταν η κατηγορία ότι είχε χρησιμοποιήσει χωρίς άδεια στοιχεία αλλοτρίου υπολογιστή, και ένα σημείωμα της 1ης Ιουλίου 1988, στο οποίο αναφέρονταν ορισμένες αρνητικές κρίσεις σχετικά με την αξιοπιστία του ως τεχνικού πληροφορικής, την ικανότητά του να ακολουθεί τις υποδείξεις των προϊσταμένων του και την ικανότητά του να αναλαμβάνει τις συμφυείς με τα καθήκοντά του ευθύνες.

Με έγγραφο της 15ης Νοεμβρίου 1991 ο προσφεύγων ζητεί από την Επιτροπή να του διαβιβάσει τα φωτοαντίγραφα ορισμένων εγγράφων που περιέχονταν στον παράλληλο φάκελο. Ο προσφεύγων ζητεί επίσης τη μεταφορά στον ατομικό του φάκελο όλων των εγγράφων τα οποία περιέχονταν στον παράλληλο φάκελο και τα οποία αφορούσαν την υπηρεσιακή του κατάσταση. Κατόπιν τούτου, αποστέλλονται στον προσφεύγοντα αντίγραφα εγγράφων που περιέχονταν στον παράλληλο φάκελο.

Μεταξύ της 13ης Δεκεμβρίου 1991 και της 15ης Ιανουαρίου 1992 η Γενική Διεύθυνση Προσωπικού και Διοικήσεως της Επιτροπής προβαίνει στην καταστροφή 17 σάκων με έγγραφα που αφορούσαν το προσωπικό της μεταφραστικής υπηρεσίας, μεταξύ των οποίων βρισκόταν, κατά την Επιτροπή, ο παράλληλος φάκελος του προσφεύγοντος.

Στις 7 Φεβρουαρίου 1992 ο προσφεύγων υποβάλλει αίτηση, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 1, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ), σχετικά με τον παράλληλο φάκελο.

Στις 20 Φεβρουαρίου 1992 ο γενικός διευθυντής της μεταφραστικής υπηρεσίας απευθύνει στον προσφεύγοντα έγγραφο με το οποίο βεβαιώνει ότι δεν υπάρχει κανένα στοιχείο σε βάρος του.

Με έγγραφο της 1ης Ιουνίου 1992 η Επιτροπή γνωστοποιεί στον προσφεύγοντα ότι, κατά την κρίση της, η αίτησή του της 7ης Φεβρουαρίου 1992 είχε λάβει θετική απάντηση και ότι επρόκειτο να την θέσει στο αρχείο «χωρίς άλλη συνέχεια», αφού ο παράλληλος φάκελος είχε καταστραφεί.

Στις 31 Αυγούστου 1992 ο προσφεύγων ασκεί κατά της απαντήσεως που δόθηκε στην αίτησή του της 7ης Φεβρουαρίου 1992 διοικητική ένσταση, δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ. Στην ένσταση αυτή, ο προσφεύγων διατυπώνει σειρά αιτημάτων σχετικά με τον παράλληλο φάκελο.

Η Επιτροπή αποφαινεται επί της ενστάσεως αυτής με έγγραφο της 3ης Μαρτίου 1993. Με το έγγραφο αυτό, η Επιτροπή απορρίπτει τα περισσότερα από τα αιτήματα που είχε διατυπώσει ο προσφεύγων με την ένστασή του της 31ης Αυγούστου 1992.

Επί της ουσίας

Επί των ακυρωτικών αιτημάτων

Προς στήριξη των αιτημάτων του, ο προσφεύγων προβάλλει κατ' ουσίαν τρεις λόγους ακυρώσεως: ο πρώτος λόγος στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 26 του ΚΥΚ, ο δεύτερος στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 24 του ΚΥΚ και ο τρίτος, ο οποίος προβλήθηκε με το υπόμνημα απαντήσεως, στηρίζεται στην παράβαση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 7ης Ιουλίου 1986, σχετικά με τα έγγραφα που έχουν τεθεί στο αρχείο και τα μέτρα ασφαλείας που εφαρμόζονται όσον αφορά τα έγγραφα αυτά.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως που στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 26 του ΚΥΚ

Κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 26 του ΚΥΚ σκοπεί στη διασφάλιση του δικαιώματος άμυνας του υπαλλήλου, καθόσον αποτρέπει το ενδεχόμενο να στηρίζονται οι αποφάσεις που λαμβάνονται από την αρμόδια για τους διορισμούς αρχή και θίγουν την υπηρεσιακή του κατάσταση και τη σταδιοδρομία του σε στοιχεία τα οποία αφορούν την ικανότητα, την απόδοση ή τη συμπεριφορά του και τα οποία δεν μνημονεύονται στον ατομικό του φάκελο (σκέψη 37).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 12 Φεβρουαρίου 1987, 233/85, Bonino κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 739, σκέψη 11· ΠΕΚ, 9 Φεβρουαρίου 1994, Τ-109/92, Lacruz Bassols κατά Δικαστηρίου, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. ΙΙ-105, σκέψη 68

Επομένως, χαρακτηριστικό του ατομικού φακέλου είναι η μοναδικότητα, η οποία συνεπάγεται την απαγόρευση υπάρξεως, υπό οποιαδήποτε μορφή, κάθε άλλου συνόλου εγγράφων του προαναφερθέντος είδους (σκέψη 38).

Η επιβαλλόμενη με το άρθρο 26 του ΚΥΚ υποχρέωση να περιλαμβάνονται στον ατομικό φάκελο του υπαλλήλου όλα τα έγγραφα που αφορούν την υπηρεσιακή του κατάσταση και όλες οι εκθέσεις που αφορούν την ικανότητα, την απόδοση ή τη συμπεριφορά του είναι σαφής και ανεπιφύλακτη (σκέψη 39).

Ορισμένα από τα έγγραφα που βρίσκονταν στον παράλληλο φάκελο του προσφεύγοντος περιείχαν εκτιμήσεις που αφορούσαν τη συμπεριφορά του, τον τρόπο με τον οποίο ο προσφεύγων επιτελούσε τα καθήκοντά του, τις σχέσεις του με τους προϊσταμένους του καθώς και την υπευθυνότητα που επεδείκνυε κατά την άσκηση των καθηκόντων του (σκέψη 40).

Όλες αυτές οι εκτιμήσεις εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 26 του ΚΥΚ. Επομένως, η Επιτροπή όφειλε να συμπεριλάβει τα έγγραφα αυτά στον ατομικό φάκελο του προσφεύγοντος και να του παράσχει τη δυνατότητα να διατυπώσει παρατηρήσεις σχετικά με τα έγγραφα αυτά (σκέψη 41).

Εν προκειμένω, η Επιτροπή όφειλε να τηρήσει την υποχρέωση αυτή για τον πρόσθετο λόγο ότι ο προσφεύγων είχε ζητήσει να περιληφθούν στον ατομικό του φάκελο τα επίμαχα έγγραφα και ότι ορισμένα από τα έγγραφα αυτά περιείχαν ισχυρισμούς οι οποίοι μπορούσαν να θίξουν την προσωπική και επαγγελματική του υπόληψη (σκέψη 42).

Οι επιταγές της διαφάνειας και της ασφάλειας δικαίου στις σχέσεις μεταξύ του υπαλλήλου και της κοινοτικής διοικήσεως απαγορεύουν στην εν λόγω διοίκηση να εξαφανίζει τα έγγραφα που αναφέρονται στο άρθρο 26 του ΚΥΚ. Ειδήλλως, η διοίκηση θα είχε την ευχέρεια να τηρεί τους παράλληλους φακέλους και να διαφεύγει των εννόμων συνεπειών, οι οποίες θα απέρρεαν ενδεχομένως από την τήρησή τους, προβαίνοντας απλώς στην καταστροφή τους (σκέψη 43).

Η ύπαρξη παραλλήλου φακέλου, περιέχοντος έγγραφα του είδους που περιγράφηκε ανωτέρω, συνιστούσε παράβαση του άρθρου 26 του ΚΥΚ και η Επιτροπή δεν είχε το δικαίωμα να καταστρέψει τα έγγραφα αυτά (σκέψη 44).

Όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής ότι, ενόψει της καταστροφής του παραλλήλου φακέλου που αφορούσε τον προσφεύγοντα και της διαβεβαίωσης που του δόθηκε συναφώς ότι δεν υπάρχει κανένα στοιχείο σε βάρος του, ο προσφεύγων δεν έχει πλέον έννομο συμφέρον, επιβάλλεται η παρατήρηση ότι ούτε η απλή καταστροφή ενός τέτοιου φακέλου ούτε το σχετικό έγγραφο που εστάλη στον προσφεύγοντα μπορούν να εξαλείψουν αναδρομικά τη διαπιστωθείσα παράβαση (σκέψη 45).

Το αίτημα του προσφεύγοντος να συμπεριληφθούν στον ατομικό του φάκελο τα πρακτικά που πιστοποιούν την καταστροφή 17 σάκων με έγγραφα δεν είναι βάσιμο. Πράγματι, τα επίμαχα πρακτικά δεν περιέχουν καμία αναφορά σχετική με τον προσφεύγοντα, τον παράλληλο φάκελό του ή την καταστροφή του φακέλου αυτού. Συνεπώς, τα πρακτικά αυτά δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 26 του ΚΥΚ (σκέψεις 46 και 47).

Το αίτημα του προσφεύγοντος να συμπεριλάβει η Επιτροπή στον ατομικό του φάκελο αντίγραφα των ευρισκομένων στον παράλληλο φάκελο εγγράφων, τα οποία εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 26 και των οποίων ο προσφεύγων έχει κρατήσει αντίγραφα, είναι βάσιμο (σκέψη 50).

Επί του δεύτερου λόγου ακυρώσεως που στηρίζεται στην παράβαση του άρθρου 24 του ΚΥΚ

Κατά πάγια νομολογία, μολονότι το άρθρο 24 του ΚΥΚ έχει ως πρωταρχικό σκοπό την προστασία των υπαλλήλων της Κοινότητας από επιθέσεις και από κακή μεταχείριση από μέρους τρίτων, η υποχρέωση προς παροχή αρωγής που προβλέπει η διάταξη αυτή υφίσταται και στην περίπτωση που αυτουργός των αντιμετωπιζομένων πράξεων είναι άλλος υπάλληλος της Κοινότητας (σκέψη 58).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 14 Ιουνίου 1979, 18/78, V. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 47, σκέψη 15· ΠΕΚ, 21 Απριλίου 1993, Τ-5/92, Tallarico κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1993, σ. II-477, σκέψη 30

Όσον αφορά τα μέτρα που πρέπει να ληφθούν σε μια περίπτωση που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 24 του ΚΥΚ, από πάγια νομολογία προκύπτει ότι η διοίκηση, αφενός, διαθέτει, ως προς την επιλογή των μέτρων και των μέσων εφαρμογής του άρθρου 24 του ΚΥΚ, διακριτική εξουσία, υποκείμενη στον έλεγχο του κοινοτικού δικαστή, και, αφετέρου, οφείλει να λαμβάνει τα μέτρα που απαιτούνται για την αποκατάσταση, κατ' εφαρμογή του άρθρου 24, της προσβληθείσας υπολήψεως ενός υπαλλήλου, του οποίου αμφισβητήθηκε η επαγγελματική αξιοπρέπεια (σκέψη 59).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 14 Φεβρουαρίου 1990, C-137/88, Schneemann κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-369, σκέψη 9· ΔΕΚ, 18 Οκτωβρίου 1976, 128/75, N. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1976, σ. 591, σκέψη 10

Τίθεται επομένως το ερώτημα αν τα μέτρα που έλαβε η Επιτροπή ήταν πρόσφορα για την αποκατάσταση της προσωπικής και επαγγελματικής αξιοπρέπειας του προσφεύγοντος ή αν η Επιτροπή όφειλε να λάβει άλλα μέτρα, όπως τα αιτούμενα από τον προσφεύγοντα (σκέψη 60).

Η διοίκηση δεν έδωσε καμία συνέχεια στο σημείωμα της 1ης Ιουνίου 1988. Οι επίμαχοι ισχυρισμοί διαψεύστηκαν και ο γενικός διευθυντής της μεταφραστικής υπηρεσίας διαβεβαίωσε στις 20 Φεβρουαρίου 1992 τον προσφεύγοντα ότι δεν υπήρχε κανένα στοιχείο σε βάρος του. Αυτές οι δύο διαβεβαιώσεις αποτελούσαν μέτρα αφενός επαρκή για την αποκατάσταση της υπολήψεως του προσφεύγοντος και αφετέρου ανάλογα προς το περιεχόμενο και την κοινολόγηση των επίμαχων σημειωμάτων, τα οποία δεν δημοσιοποιήθηκαν ούτε εντός ούτε εκτός του θεσμικού οργάνου (σκέψη 61).

Τα αιτήματα του προσφεύγοντος για τη λήψη, δυνάμει του άρθρου 24 του ΚΥΚ, ορισμένων διοικητικών μέτρων δεν είναι βάσιμα (σκέψη 62).

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως που στηρίζεται σε παράβαση της αποφάσεως της Επιτροπής, της 7ης Ιουλίου 1986, σχετικά με τα έγγραφα που έχουν τεθεί στο αρχείο και τα μέτρα ασφαλείας που εφαρμόζονται στα έγγραφα αυτά

Σύμφωνα με το άρθρο 19, πρώτο εδάφιο, του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου, ο οποίος εφαρμόζεται επί του Πρωτοδικείου δυνάμει του άρθρου 46, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω Οργανισμού, και το άρθρο 44, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, το δικόγραφο της προσφυγής πρέπει να περιλαμβάνει συνοπτική περιγραφή των προβαλλομένων λόγων. Ομοίως, από το άρθρο 48, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου προκύπτει ότι απαγορεύεται, κατά τη διάρκεια της δίκης, η προβολή νέων λόγων, εκτός αν στηρίζονται σε νομικά και πραγματικά στοιχεία που ανέκλυψαν κατά τη διαδικασία. Εν προκειμένω, μόλις κατά το στάδιο του υπομνήματος απαντήσεως ο προσφεύγων προέβαλε τον παρόντα λόγο, ο οποίος δεν αναφέρεται στο δικόγραφο της προσφυγής και ουδόλως σχετίζεται με τους δύο προηγούμενους λόγους. Συνεπώς, πρέπει να απορριφθεί ως εκπρόθεσμος (σκέψη 72).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 5 Μαρτίου 1991, C-330/88, Grifoni κατά ΕΚΑΕ, Συλλογή 1991, σ. I-1045, σκέψη 18· ΠΕΚ, 18 Νοεμβρίου 1992, T-16/91, Rendo κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2417, σκέψεις 130 και 131

Εξάλλου, ο λόγος αυτός δεν προβλήθηκε ούτε στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας που προηγήθηκε της ασκήσεως της προσφυγής. Όπως όμως προκύπτει από πάγια νομολογία, στις υπαλληλικές προσφυγές, τα αιτήματα που υποβάλλονται ενώπιον του κοινοτικού δικαστή δεν μπορούν παρά να έχουν το ίδιο αντικείμενο με εκείνα που αναφέρονταν στη διοικητική ένσταση (σκέψη 73).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 20 Μαΐου 1987, 242/85, Geist κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 2181, σκέψη 9· ΔΕΚ, 14 Ιουλίου 1988, 23/87 και 24/87, Aldinger και Virgili κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1988, σ. 4395, σκέψη 15· ΠΕΚ, 20 Μαρτίου 1991, Τ-1/90, Casariego κατά Επιτροπής, Συλλογή 1991, σ. ΙΙ-143, σκέψη 47

Επί των αιτημάτων αποζημιώσεως

Κατά πάγια νομολογία, η ευθύνη της Κοινότητας προϋποθέτει τη σύμπτωση ενός συνόλου προϋποθέσεων όσον αφορά την παράνομη συμπεριφορά που προσάπτεται στα κοινοτικά όργανα, το υποστατό της ζημίας και την ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της συμπεριφοράς και της προβαλλομένης ζημίας (σκέψη 80).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 9 Φεβρουαρίου 1994, Τ-82/91, Latham κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. ΙΙ-61, σκέψη 72· ΠΕΚ, 9 Φεβρουαρίου 1994, Τ-3/92, Latham κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. ΙΙ-83, σκέψη 63

Όσον αφορά τα αίτηματα αποκαταστάσεως της υλικής ζημίας, με τα υπομνήματά του ο προσφεύγων περιορίστηκε να αναφέρει ότι έχει τοποθετηθεί διαδοχικά σε πολλές υπηρεσίες, χωρίς να διευκρινίσει με ποιον τρόπο οι διαδοχικές αυτές τοποθετήσεις είχαν δυσμενείς οικονομικές συνέπειες. Συνεπώς, ο προσφεύγων δεν προσκόμισε αποδείξεις από τις οποίες να προκύπτει η ύπαρξη υλικής ζημίας (σκέψη 82).

Όσον αφορά τα αιτήματα ικανοποιήσεως της ηθικής βλάβης, κατά πάγια νομολογία, ο υπάλληλος ο οποίος έχει ατομικό φάκελο παράτυπο και ελλιπή, υφίσταται, εκ του λόγου αυτού, ηθική βλάβη, οφειλόμενη στην κατάσταση αβεβαιότητας και ανησυχίας στην οποία περιέρχεται ως προς το επαγγελματικό του μέλλον (σκέψη 83).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 14 Ιουλίου 1977, 61/76, Geist κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1977, σ. 415, σκέψη 49· ΔΕΚ, 15 Μαρτίου 1989, 140/87, Bevan κατά Επιτροπής, Συλλογή 1989, σ. 701· ΠΕΚ, 8 Νοεμβρίου 1990, T-73/89, Barbi κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-619, σκέψη 41· ΠΕΚ, 16 Δεκεμβρίου 1993, T-20/89 RV, Moritz κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-1423, σκέψη 46

Η ύπαρξη σε έναν παράλληλο φάκελο εγγράφων που περιέχουν αρνητικές εκτιμήσεις σχετικά με την εντιμότητα, την ικανότητα, την υπευθυνότητα και τη συμπεριφορά του προσφεύγοντος έναντι των προϊσταμένων του, ενώ δεν του έχει δοθεί η δυνατότητα να αμυνθεί, μπορεί να του προξενήσει και μελλοντικά μη ευκαταφρόνητα ψυχολογικά προβλήματα. Συγκεκριμένα, ο προσφεύγων μπορεί δικαιολογημένα να θεωρήσει - ακόμη και αν δεν έχει αποδείξεις - ότι οι διοικητικές αποφάσεις που έχουν ληφθεί σχετικά με αυτόν, ιδίως οι διαδοχικές τοποθετήσεις του σε διάφορες υπηρεσίες, οι οποίες πραγματοποιήθηκαν χωρίς τη συγκατάθεσή του, καθώς και οι εκθέσεις βαθμολογίας του μπορεί να επηρεάστηκαν δυσμενώς γι' αυτόν από τα εν λόγω έγγραφα, των οποίων την ύπαρξη αγνοούσε. Ομοίως, ο προσφεύγων μπορεί δικαιολογημένα να υποθέσει ότι άλλοι υπάλληλοι, οι οποίοι μπορούσαν να έχουν πρόσβαση στα έγγραφα αυτά, έχουν σχηματίσει αρνητική εντύπωση για το πρόσωπό του. Οι αμφιβολίες αυτές μπορούν να του δημιουργήσουν αισθήματα ανασφάλειας και αδικίας, διατηρούμενα και στο μέλλον και μη απαλειφόμενα με διαβεβαιώσεις περί ανυπαρξίας στοιχείων σε βάρος του. Τα ανωτέρω στοιχειοθετούν ηθική βλάβη του προσφεύγοντος (σκέψεις 84 και 85).

Μολονότι η ακύρωση της προσβαλλομένης από τον υπάλληλο πράξεως της διοικήσεως αποτελεί, αυτή καθαυτή, πρόσφορη και επαρκή, κατ' αρχήν, ικανοποίηση οποιασδήποτε ηθικής βλάβης την οποία έχει ενδεχομένως υποστεί ο υπάλληλος εξ αιτίας της ακυρωθείσας πράξεως, εν προκειμένω, η ηθική βλάβη που διαπιστώθηκε ανωτέρω δεν αποκαθίσταται με τη μερική ακύρωση των προσβαλλομένων πράξεων της Επιτροπής. Συνεπώς, το Πρωτοδικείο κρίνει ενδεδειγμένη την καταβολή ποσού 100 000 BFR ως ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη ο προσφεύγων, ενόψει, αφενός, της σοβαρότητας της καταστάσεως και, αφετέρου, της διάρκειας της παραβάσεως (σκέψη 86).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 20 Σεπτεμβρίου 1990, T-37/89, Hanning κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1990, σ. II-463, σκέψη 83

Διατακτικό:

- 1) Οι αποφάσεις της Επιτροπής της 1ης Ιουνίου 1992 και της 3ης Μαρτίου 1993 ακυρώνονται, στο μέτρο που απορρίπτουν το αίτημα του προσφεύγοντος-ενάγοντος να περιληφθούν στον ατομικό του φάκελο ορισμένα έγγραφα που αφορούν την υπηρεσιακή του κατάσταση και εκθέσεις που αφορούν την ικανότητα, την απόδοση ή τη συμπεριφορά του.
- 2) Η Επιτροπή υποχρεώνεται να καταβάλει στον προσφεύγοντα-ενάγοντα το ποσό των 100 000 βελγικών φράγκων ως ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστη.
- 3) Η προσφυγή-αγωγή απορρίπτεται κατά τα λοιπά.